

ლიანა სიმონიშვილი

მ ნ ვ ა ნ ე

ლიანა სიმონიშვილი

მწკანე

გამომცემლობა „იბერია“

თბილისი

2013

საქართველო

ცეცხლს რას დააკლებს სუსხი
და ან მდინარეს ყინვა,
მთას ვერ წააქცევს ქარი,
ცას რას დააკლებს გრგვინვა.

ვერ აძაბუნებს ქართველს
ავი დრო-ჟამი ბედის,
მარადჟამიდან მარად
კურთხეულია ღმერთის.

გაცისკროვნებას ქვეყნის
შორით დალოცავს ღაზი.
გაზაფხულობით, წარსულს
მარად იტირებს ვაზი.

UDC (უაკ) 821.353.1-1
ს-515

ლიანა კარლოს ასული სიმონიშვილი დაიბადა 1954 წელს, 7 იანვარს, ქ. თბილისში. დამთავრებული აქვს თსუ ბიოლოგიის ფაკულტეტი და მეცნიერებათა აკადემიის ასპირანტურა. იყო მეცნიერებათა აკადემიის მცენარეთა ფიზიოლოგიის ლაბორატორიის მეცნიერ-თანამშრომელი; საქართველოს მწვანეთა მოძრაობის ეკოლოგიური ასოციაციის პრეზიდენტი. ამჟამად ა/ო „ჩვენ, მწვანეები“-ის ექსპერტთა საბჭოს თავმჯდომარეა.

ჰყავს მეუღლე და ვაჟიშვილი.

ლექსთა ეს კრებული მესამე შეესებული გამოცემაა.

რედაქტორი: **კ. არაბული**
ა. ჩხაიძე
ა. გაბელაია

ნიგნი იბეჭდება ავტორის ხარჯით

© ლ. სიმონიშვილი
ISBN 978-9941-0-6090-8

გამოქვეყნება

ტყესა მოვისხამ მხრებზედა,
ქოშებს ჩავიცვამ ქვისასა,
ქუდს დავიხურავ ძნისასა, —
ამონწულს გვირილისასა.

ქარსა — მოვარდნილს ციდანა,
წელს შემოვირტყამ სარტყლადა,
წყაროს, გარდმოსულს სხივადა
ყელზე დავიხვევ მძივადა.

გენური ინჟინერია

ღმერთმა ადამიანი შექმნა თავის ხატად,
თვის სიმბოლოდ და კეთილდღეობის დარად,
ქვეყნის მეპატრონედ და მოაზროვნე თავად,
პლანეტის მიმართ პასუხისმგებლობის ვალად.

ხალხმა დაკარგა კრძალვა და რიდი ღვთის
მიმართ,
თავი გაუტოლა, არ ერიდება ხიფათს,
შემოქმედს, ურცხვად, არჩევანს აბრალებს
თვისას: —
მომცაო უნარი უარყოფითის ქმნისა!

გენური ინჟინერია – გენთა აღრევა:
მცენარე — ცხოველში თუ მიკროორგანიზმში,
ცხოველი — მცენარეში, მიკროორგანიზმში,
ვერავინ განსაზღვრავს მათ ქცევებს
მომავალში.

სანამდე მივიდა კაენი – კაცის მკვლელი,
სადამდე შეადგა ცოდვების მორევში ფეხი,
ატომური ბომბი – კაცობრიობის მტერი,
გენური ინჟინერია – გლოვანა ღმერთის.

უპატრონო

უპატრონო ლეკვი
 ებლანდება გამვლელს.
 უზარმაზარ აღმართს
 ზიგზაგებით ალევს.

ვინმეს კარზე ცივ რძეს,
 სამონყალოდ დალევს
 და ცხოვრებას ასე
 ალაღბედად გალევს.

რუ

რუ.
 ანკარა,
 კამკამა.
 ნანნალა,
 ნყალწყალა.
 ხმამაღლა,
 ხმადაბლა.
 ჩანჩალა,
 ჩქარ-ჩქარა.
 ჩახმახა,
 ჩახჩახა.
 ჯანჯალა,
 ჯაყჯაყა.
 ქათქათა,
 ქაფქაფა.
 ფანფალა,
 ფარფატა.
 ცანცარა,
 ცალ-ცალა.
 ტანტალა,
 განგანა.
 ნარნარა,
 ყანყალა.
 ხარხარა,
 ლარ-ლარა.
 დამშრალა,
 გამქრალა. . .

წყარო

ცახცახა,
კანკალა,
რაკრაკა,
ტარტალა,
ლაქლაქა.

ბილიკი

ბილიკი,
გვირისტი.
აღმა,
დაღმა.
მარცხნივ,
მარჯვნივ.
ზევით,
ქვევით.
შვეული,
ხვეული.
გველური,
ცერული.
ბებრული,
ეული.

ზომიერება

მარხვით, დათმობით, თავშეკავებით
 ღმერთი გვასწავლის სწორად ცხოვრებას.
 რატომ გვაკლია ზომიერება
 და ვანადგურებთ ნაკურთხ ქონებას.

რა შეედრება ბუნებრივ ტყეებს,
 აქორჩილ მთებს და მჩქეფარ ჩანჩქერებს,
 ზურმუხტთ ფერებად გადაშლილ ველებს
 ნუ ვანადგურებთ... ნუ ვანადგურებთ.

აპრილის წვიმა

თუ გადავურჩი აპრილის წვიმებს
 სიცოცხლეს მერე
 რა დაასრულებს!
 თუ გული ამდენ განცდას გაუძლებს
 მის ძგერას მერე
 რა დაადუმებს!
 თრთოლავს ბაგე და ცას შესწურწულებს:
 — ღმერთო მიშველე,
 ღმერთო, მიშველე!

სამშობლო

ერი, ბერი.
ვაზი, ზვარი.
ხმალი, ფარი.
თამარი, ტაძარი.
ნარნარი, ლამპარი.
ცისარტყელა, ცისახელა.

მცენარეებთან

იცინიან კვირტები,
მანჭიობენ ტოტები,
დიდგულობენ ყლორტები,
ვალსს ცეკვავენ ფოთლები.

ჩურჩულებენ ხავსები,
ჭორაობენ ფესვები,
ფითრდებიან ქერქები,
მალღებებიან ხეები.

ზარები

რალაც ზელვთიური,
 რალაც მაგნიტური,
 რალაც ზეციური,
 რალაც მაგიური.

რალაც დიდებული,
 რალაც კურთხეული,
 რალაც დაფარული,
 რალაც დაზაფრული.

დიდნი, დალეული,
 უმრწმესი, გრძნეული,
 რეკს სულისეული,
 სამრეკლოსეული.

ქარი ქრის

ქარი ქრის და
 ხეს ფოთლები არა აქვს.
 ქარი ქრის და
 რა წაიღოს, რაც არ არს.

ქარი ქრის და
 რა მიაქვს, და რა არა.
 ქარი ქრის და
 რა მოაქვს, და რა არა.

ქარი ქრის და
 ხან დააქვს, და ხან არა.
 ქარი ქრის და
 სად წავა, და სად არა!

შავთიბერი

შავი ღამე და
თეთრი ღრუბლები,
თეთრი ღრუბლები...
ცაში.

შავი ღამე და
თეთრი ტოტები,
თეთრი ტოტები...
ბაღში.

შავი ღამე და
თეთრი მკლავები,
თეთრი მკლავები...
მკლავში.

შავი ღამე და
თეთრი ფარნები,
თეთრი ფარნები...
გზაში.

შავი ღამე და
თეთრი ფიქრები,
თეთრი ფიქრები...
სახლში.

მეუღლეს

სისხლით ქართველი, გენით ქართველი,
ბურჯად დამდგარი სხივი ნათელი.

შენ ტყის სუნთქვა ხარ ტაშისკრის მთების,
გადმოდინება კამკამა წყლების.

სულით სპეტაკი, მკლავით ძლიერი,
გულით ბაჯალლო, სულისმიერი.

ერთი ალალი, უბრალო ბიჭი,
შენი სითბოთი თავადღე იწვი.

შეგონების ეტიუდი

გაფითრებული ფოთოლი თრთის მუხის
ტანზე,
ხვნილის, ზანზარებს.
უკანასკნელ სალამს უძღვნის მზეს
ქვეყანაზე...
კენესის, ცახცახებს.

გააფრთხილებით თავს ატყდება ლანდი
სიკვდილის,
არხევს, აწვალებს
და იმ მტარვალს, სულის ბრძოლა,
ლონემიხდილის
აგზნებს, ახარებს.

ჰა, კიდევაც ბოლო მოუღო უღმობელად,
უღვთოდ, უწყალოდ.
ქარს გაატანა, მინას დაამხო შორს, ველად,
უხმოდ, უფავროდ.

ცივი სხეული, გაქვავებული ფიქრებში
კრთება, დუნდება.
გაშიშვლებული, გაშეშებული დგას ტყეში,
ჭკნება, ხუნდება.

ქართული მინა

თუ ცამ ღვთიური ცრემლით დამნამა,
ქართულმა მინამ მიმღერა „ნანა“,
შევერწყმი ჩანჩქერთ, თუნდ მიმტროს
ცამან,
მე წარვიტაცებ მზის სხივებს თანა.

კუპრივით შავი მახსოვს ის ღამე,
თითქოს ვარსკვლავებს სწყენოდათ რამე,
უჩუმრად სადღაც გაპარულიყვნენ,
როს ვბაასობდით ოცნება და მე.

უცებ დანამა ცამ არემარე,
მთლად დააძინა მთვარე — მთვლემარე,
მე, ზეცა მოკვდავ გედს შევადარე
და დავგმე იგი — ღამე მკვნესარე.

წვიმამ თუ მზიურ ცრემლით დამნამა,
მშობელმა მინამ შემითხზა „ნანა“,
შევერწყმი ჩანჩქერთ, შემინდოს ცამან,
როს წარვიტაცებ მზის სხივებს თანა.

ღრუბელი

იყო მზე და იყო წვიმა,
გაჰკიოდა ქარი ცივად
და კვამლისფერ ღრუბელს ცაზე
გადაჰკროდა ბინდი თვალზე.
შორს მიჰქროდა, ვითარც ზვავი
ანყვეტილი ჰქონდა თავი.

ღრუბლის ფერთა თალხი ღელვა
ცისარტყელამ დაამშვენა,
მერე, ჩუმად სადღაც გაქრა,
მოიტაცა, ალბათ, ქარმა
და იმნამსვე ღრუბლის ქულა
მის მდევარად მოიქუფრა.

კვლავ განახლდა მისი ლტოლვა,
ლაჟვარდოვან ცაში სრბოლა
და ღვთაებრივ დახატული,
ვით ამორძლის მხნე ასული,
შორს მიჰქროდა, ვითარც ზვავი
ანყვეტილი ჰქონდა თავი.

მუსიკა

თეთრ კლავიშებს მოწყდა ბგერა
და ჰაერში იწყო ფრენა,
ჰანგთა ფრთების აჰყვა რხევა,
ლალი ქროლვა ნახად, ნელა.

დავემონე მათ ხმას მეცა,
ავაყოლე გულის ფეთქვა.
რამ შეშალა, უცბად, ნეტა?
ყურთასმენა რომ დასეტყვა?!

აღარ ჰქონდა გრძნობას ტევა.
ალბათ, მიტომ ატყდა ღელვა.
აეშალა ფიქრთა რევა
და შეწყვიტა ბგერა ფრქვევა!

ზმანება

ზღვა ბობოქრობდა შავად ელვარე,
ქარიშხლის შფოთვის არ ჰქონდა
ზღვარი,
ლამის წყვილიაღვი კრთებოდა სახე,
ვითა ვარსკვლავი ცად მოციხნარი.

უდაბურ იყო ის არემარე,
მხოლოდ ნისლივით, როგორც ზღაპარი,
მანათობელი ეგ შენი სახე,
ისახებოდა, ვითარც ცისკარი.

მაგრამ აზღვავედა ტალღა მშფოთვარე,
ქარიშხლის ქროლვაც გახდა საზარი,
წამს თვალთა ჩემსას წარსტაცეს არე,
სადაც ზმანებდა სახე — ლამპარი.

პარბიჭა

ძვირად უღირს და ძვირად ჰყიდის
ყველაფერს:
სახლს, წიგნს, ჭურჭელს, ხალიჩას,
ქალებს და ავეჯს.
სული? — დიდიხანია მიჰყიდა სასმელს,
გული? — სრულად მიუძღვნა ბოჰემურ
ქალებს.

ან აღარ იცხოვრებს, ან მხოლოდ
იცოცხლებს;
სიკვდილის შიში მას არასდროს
იპყრობდეს;
თვის უმომავლობას მომავლად
იმყოფებს: —
ღვინოში შთაინთქეს, არაფერს
ფიქრობდეს.

უკანასკნელი ამოსუნთქვა

შემოდგომის უკანასკნელ ფერთა ციაგს, ნაცრისფერად დაბურული წვიმის ნისლი გადაფარავს და უბნელებს თვალის ჩინსა, რომ წაშალოს კეკლუცური მისი ხიბლი.

წვიმის წვეთებს მიაქროლებს ქარი
სადღაც,
სული შფოთავს, სასწაულად ელავს ზეცა,
მეხის გრგვინვა აიტაცა მინამ და ცამ,
ქარიშხალმა გამიტაცოს ნეტა მეცა.

აკრილის მტკვარს

მოდის, მოღელავს ზვირთების ცეკვით
მტკვარი ზვიადი, გულამღვრეული.
გადადის ნაპირს მისი შხეფები —
გულის სიღრმიდან ამონთხეული.

ის, — შებოჭილი ამირანივით,
გააფრთებული იბრძვის ეული.
ცდილობს განყვიტოს თვისი ბორკილი,
მის ტანს ჯებირად შემოხვეული.

იის ავაღმყოფობა

ფოთოლს აუტოკდა ძარღვი,
 სიცხემ აუნია იას,
 სუნთქვა შეუგუბა ნისლმა,
 ცვარით მოიჩითა სისხამ.
 სული დაუნამა ჟინჟვლამ,
 ბაგე გაუგრილა ნვიმამ.
 კანი დაუზილა სიომ,
 ფესვი დაუთბილა მინამ,
 ჯანი გაუმაგრა დილამ.

ბაკურიანი

ბაკურიანი —
 ფიფქთა რიალი,
 ცა — დარიანი,
 მზეს ასდის ალი.
 ბაკურიანი —
 ველი ტრიალი,
 მხარე მთიანი,
 ჩუმი, ტიალი.
 ბაკურიანი —
 ყვავთა ხრიალი,
 ცა — კვამლიანი,
 ნისლი — მტირალი.
 ბაკურიანი —
 ვარსკვლავთ ციალი,
 ხენი მხრიანნი,
 მთვარის ბრიალი.
 ბაკურიანი —
 თეთრი, ფთქიალი.
 ტყე მადლიანი,
 ხეთა ბრჭყვიალი.
 ბაკურიანი —
 მიწის კრიალი,
 ხმანნი ხმიანნი,
 მთიდან ქრიალი.

პოტანიკურ პალში

ძალი ყმუის შემზარავად,
ბაღში სადღაც.
შიში მიპყრობს შემპარავად,
ტანში ზარად.

რად გაჰკვივის ცრემლნარევად?
მგლისა დარად?
ვინ მოკვდება ნაჩქარევად?
დასანანად?

იქნებ უცხო ლანდებს ხედავს,
შეუცნობარს.
იქნებ გლოვობს ცოცხალ ცხედარს,
შეუნდობარს?

უნინ კლავდნენ მტირალ ძაღლებს, —
„მაუნყებლებს“.
მით შველოდნენ განწირულებს,
„დროგასულებს“.

ამინდის ნამოტირება

ზაფხული იდგა წყნარი, დამთბარი.
მზე ახუნებდა მიწას მადლიანს.
მშვიდი ამინდი იყო დამდგარი
და არ უგავდა პირი დარდიანს.

ცრემლით აევსო უცბად თვალები
და ნამნამებზე გადმოეკიდა,
ჩამოუგორდა ლანვებზეც, მაგრამ . . .
თვალები სწრაფად ამოინმინდა.

და შედგა ისევ მშვიდად და წყნარად,
გადაურბინა კრთობის ნიაგმა.
გაბმით ჩურჩული განაგრძო, კვლავაც, —
ხეთა მწკრივების ფოთოლთ შრიალმა.

ზღვა

ზღვა ლივლივებდა ლურჯი,
ტალღა ვიდოდა წყნარი
და თოლიების გუნდი
ფრინავდა ხმაჩამწყდარი.

ცა იყო მკვეთრად ლურჯი,
ლურჯი ხდებოდა წყალი.
წამს, მზის ნასროლი სხივით
ზღვაზე ავარდა ალი.

იყო შეჯიბრი ფერთა,
განზე გამდგარი დარი, —
ზღვას არ აძლევდა ნებას
ეცვალა ფერთა ჯარი.

თეთრი ლექსი

შემოდგომაა
და მე უკვე გაზაფხულს ვნატრობ.
შენ, ძველ მეგობარს, მოგმართავ ქარო,
ყური მომაპყარ ცელქო, ნუ ლალობ.
მაკლდება წლები,
აღბათ, მიტომაც შემოდგომა ბარდება
წარსულს
და მით ცხოვრებას ატყდება ერთი,
ერთ დროს სიცოცხლით გამთბარი ტოტი.
ხარ უკვდავება და ჩემს შემდეგ
კვლავაც იპოვნი თავიანთსმცემელს.
ო, სული ჩემი სიკვდილს როდი აპირებს,
მხოლოდ ეძახის გაზაფხულს, ზაფხულს.
სურს შემოდგომა განდევნოს გარეთ.
ჰო, ეშინია ისე დააკლდეს ჩემს სულს
სიცოცხლე,
რომ შენც შემძულდე, აღარ მიყვარდე.

რვეული

ფურცლები... ფურცლები... რვეულის
 ფურცლები...
 ნაცნობი ნათება სპეტაკი ფურცლების...
 გვერდები... გვერდები... ქალაქის
 გვერდები...
 პნკარები... პნკარები... პნკარები
 სიტყვების...

და ჩემი ფიქრები... ველური
 სიტყვები,
 ვით მთაში გაზრდილი მოკვდავი
 ფიჭვები...
 ფურცლების უთქმელი, უსიტყვო
 ფიქრები...
 მე მათი მორჩილი ყოველთვის
 ვიქნები!

სიყვარული

არ გეგონო ბრმად მორჩილი შენი,
 მე მონა ვარ სიყვარულის ჩემის.

მზის სხივები ჩაფრქვეულა ხევში,
 მათი სითბო დავლანდე შენს თმებში.

ცისფერ ნისლში გახვეულა მთები,
 სევდა ბურავთ მაგ შენი თვალების.

ველად ნამი გაბნეულა ბევრი,
 მიუღია შენი სახის ფერი.

ო, კლდის კალთა ჩანგრეულა ქვევით,
 მოქუფრულა ვით შენი წარბები.

ეს ზღვის ტალღა დამსხვრეულა ღელვით
 თუ გრძნობაა დაკარგული ჩემი?

წრფელ ფიქრებში გარეულა ეჭვი,
 ამოვიძირკვე სიყვარულის ფესვი.

არ გეგონო ყრუდ მორჩილი შენი,
 მონა ვიყავ სიყვარულის ჩემის.

სანთელს დაედგა ნათლის ნათელი,
 ცხელი ცრემლებით ტირის სანთელი.

მეოცე საუკუნე

„ეძიებდე და ჰპოვებდეთ“ . . .

საძიებელსო! —

ამ ეპოქისთვის დაუნათლავს

უკუღმართ ბედსო.

განჩხლებული, ნერვებაშლილი

არის წელი

არაკეთილი, არა ბოლო, არცა

პირველი.

კაცობრიობა შვებას პოულობს

ძიების კვალში

ხან ერისკაცში, ხან ღმერთსა და

ხან კაცის კვლაში.

გაღიარება

ცას აწვება დარდები,

დარო გემშვიდობები,

საცაა გაავდრდები,

დაგრჩენია წამები.

ამინდო, დარმინდო —

არაფერი დაინდო,

არც რა არ გადაიდო

ზეციურო რაინდო.

ბოღმა გულს ჩაიგუბე,

დაიჭექე, იჩხუბე,

სულ აავსე კლდის უბე,

ამღვრიე წყლის გუბე.

თეთრ თოვლზე

თეთრ თოვლზე მოსასხამით
 ეშმაკს თუ გაუვლია,
 თეთრ თოვლზე შავი კვალი
 მაინც ვერ დაუტყვია.

თეთრ თოვლზე სხივთა ფრქვევით
 ანგელოზს ჩაუვლია,
 თეთრ თოვლზე ფეხთა მტვერი,
 ფიფქებად დაუყრია.

ეშმაკსა კაცის გული
 საჯიჯგნად დაუგდია,
 ანგელოზს მისი სული
 ზეცაში წაუღია.

გოდება

სანთელს ნაკადად ჩამოსდის ცრემლი,
 მიწას — მდინარე გადმოლევნითილი.

გამოასხივა სიკვდილი გონმა,
 ქვეყნად დასახლდა ბოლმა და მტრობა.

ზღაპრული სამშობლო

ჩემი სამშობლო
ფასკუნჯთ მხარეა,
ამოსაცნობი
ფერთა არეა.

ზღვად სირინოზნი
უსხედან ნავებს,
ზღაპრად ჰყვებიან
კოლხეთის ამბებს.

ნაპროზი

ტირილი გსურდეს და
ცრემლი არ გდიოდეს,
კივილი გსურდეს და
ხმა არ მოდიოდეს.
სიცილი გსურდეს და
ღიმილიც გიჭირდეს,
სიკვდილი გსურდეს და
სიცოცხლეც... გწყუროდეს.

ქარი

ავი, ქარი.

ძონძები, კონკები.
ტოტები, ფოთლები.

მოგლეჯილი, მოტეხილი.
მოფხრენილი, მოდღღებუნი.

მოხვეული, მორეული.
მოქცეული, მოქედნული.
მოქნეული, მოხეული.

შეყვარებული, ხელაღებული.
შემართებული, შეჯახებული.
შეკავებული, შეფარებული.
შემალღებული, შელაღებული.
ფერარეული, თვალამღვრეული.
შედარებული, შეხამებული.

ღილა

ტყეში,
ხეში.

ნამი,
ცვარი.

წინწკლები,
ციცქნები.

ჩაბნეული,
ჩაპნეული,
ჩაფრქვეული.

კვიზაჟები

ძნა.
ხე, ტყე.
ია, ღვია.
ვარდი, ხავსი.
ნამი, ცხვარი.
ზამზახი, ბალახი.
მარცვალი, თავთავი.

აზსაზეთი

სიკვდილს ამშვენებს ტკივილი სულის,
ბინდი ადგება ცრემლიან თვალებს,
სახლებს დაანვით სიცოცხლის მწუხრი,
ვინ გადაიხდის გოდების ვალებს?

ვერ დაივინყებს ტყვიების ქუხილს
ქალაქის სული — ნაღველით სავსე,
დაუმონია სატანას სურვილს,
ხორცისმჭამელსა და ბოლმით სავსეს!

საქდა

ქარი მომვარდა, გამძარცვა,
სევდიანობამ ჯვარს მაცვა.

ეს კაეშანი — უნორმო,
უსაფუძვლოა, უხორცო.

გაუფასურდა სიცოცხლე,
გაუფერულდა ბოლომდე.

სული დავცალე ფსკერამდე,
გული დავწრიტე წვეთამდე.

არ ვცოდავ: სიკვდილს არ ვნატრობ,
მაგრამ სიცოცხლეს არ ვნაღვლობ.

სასონარკვეთა დიდია,
ცხოვრება ძაფზე ჰკიდია.

წლები დაბერდა და მოკვდა,
გული საგულეს არ მოხვდა.

დილა

როს ლაჟვარდად იქცა ზეცა
და ღრუბლებში კვლავ დაირწა,
სხივთან ერთად იშვა მზეცა
და... გაფითრდა დედამინა.

მზემ ამბორით გამაბრუა,
დამიკოცნა თავზე თმები.
შმაგ ალერსით გააბრუა
გაყინული თეთრი მთები.

ორსახოვანი

ბუნება მნგრეველი,
ავ ძალთა მპყრობელი,
დაუბერებელი,
სამყაროს მფლობელი.

ის ჩვენი მშობელი, —
ცრემლდამაშრობელი.
ამაცილებელი
გულსამძიმებელის.

დედა და მშობელი,
ზოგჯერ მგოდებელი,
თვის შვილთა მმუსვრელი,
უგულო მლოცველი.

დაუმაღლებელი,
კეთილმწყალობელი,
დაუზარებელი,
ცუდის მშორებელი.

ძალთაუღებელი,
ჭირთუმთავრებელი,
პირმიუმხრობელი,
კაცთდაუნდობელი.

სიჩუმის მუსიკა

აკორდები მიეყინა კლავიშებს,
მყუდროება ჩაეკონა სიცივეს,
უჩინარიც აღარ არწევს ტირიფებს
და სიჩუმე უკრავს კვლავაც იგივეს.

დახშულ ხმათა უსასრულო ქროლვაში
მესმის ჟღერა მე პოეტის ჩანგისა.
გლოვა უხმო, ჩაკვნესებულ ოხვრაში,
თან ტირილი ტატოს ობოლ კალმისა.

შვილი

დღეს შენს სახელზე
დავანთებ სანთლებს,
ღმერთს კარგ მომავალს
შევევედრები.
თაფლის სანთლები
მომყიდა ქალმა,
თან შემომღიმა
თვალვედრებულმა:
— მეორე შეკვრაც
აილე, გთხოვო!..
მერე დამლოცა:
— იხარე, შვილო!
სუყველას შენთვის
დავანთებ ახლა,
ხელებს ავაპყრობ
ზეციისკენ მაღლა.
შენს კარგად ყოფნას
შევთხოვ ზეციერს.
შენზე ლოცვისას
არ დავლლი იერს.
სიტყვას ძალა აქვს,
სანთელს – ნათელი,
ლოცვას ძალა აქვს
მადლის გამცემი.

გურიის სურნალება

მამაპაპური ნაბლის ხის სახლი
მიმოქარგული პირბად აივნით,
თლილ ქვის ქუსლებზე მყარად
დამდგარი
გასცქერს შარაგზას თუ ვინ გაივლის.

ძველისძველია დარბაზი მარნის,
ალშებოლილი ხის შავი კედლით.
იჭვარტლება შუაცეცხლი მარნის,
დგას წვრილფეხება მაგიდა გვერდით.

გარს, კოინდარის სქელი ფარდაგი,
მრონნაზავი ჭის ცივი წყალი.
თხემლით, „ადესა“ ზეცისკენ აღის,
ზედ იბუჩქება, ვით ბუდე მრგვალი.

აქ ხომ სიძველე ზღაპარს მაგონებს,
ბუხარს შეუნთებს ბაბუას ლანდი.
კეცზე ნელდება ცხელი ლადარი,
მჭადს ზედ ახმება ფოთოლთა თარგი.

ზამთარი სოფელი

ცეცხლი კვლავ ცეკვავს ცეცხლურსა,
ფერფლავს დროს წუთისოფლურსა.

ალი აწვდილი ცისაკენ,
გზასა აბინდებს მისაკენ.

ფიფქსა დასხმია თავს რეტი:
ველარ იხილოს ცა მეტი.

წვიმა

გრგვინვამ შეძრა ცის კამარა.
გაუსკდათ კვირტებს გულები.
მინას ბერმუხა დაასკდა,
წვიმა იღვარა ულევით.

მთის ქიმზე გადმოეკიდა
შავი ღრუბელი — ნაბადა.
ხევში კლდეებზე დაიმსხვრა
მდინარე ლალი — ნავარდა.

ქამთასვლა

ენები,
ერები,
გვარები...

სოფლები,
ქვეყნები —

გამქრალა...
გამწყდარა
ყამთასვლა.

გურია

ჭალაში თხემლის ხენია
ან ნორჩი, ანდა ხმელია.
თითქოს შეყვრია სენია,
ციცქენა რუ ისე ხელია.

აქ ბალახებში გველია,
ჩირგვებში გარბის მგელია,
დაძრწის იქ, სადაც ველია
ჭალის მშვიერი მელია.

ზეუღრან ტყეში ხეგია,
იქ მაღლა ცხოვრობს დეგია,
სიმწრისგან სულმთლად სველია, —
შემინებული ბელია!

ნარსულვი

ბილიკი იწვის მზეზე,
ცხენი ფრუტუნებს ხევ-ხევ,
ფლოქვები ამსხვრევს კლდე-ქვებს,
გაუმარჯვიათ მხედრებს.

მხდალს ომში, ბრძოლის ველზე,
მზერა გაურბის გვერდზე,
გმირთ პირქუმობა შვენის,
დროშა ფრიალებს ზეზე.

მხატვრის ოცნება

სქელ, გაშლილ თმებს და მიმქრალ
ნარბებს
და შავ ნალვერდლად ქცეულ თვალებს,
შენს ყაყაჩოსფერ კაბის კალთებს
და ნაქანდაკებ ლამაზ სახეს
დავუძახებდი ჯოკონდას სახელს,
მის სიმბოლოდ და მისსა სახედ,
დავუნთებდი ოცნებას სანთელს,
დაგიგებდი სიყვარულს მახედ.

რწმენა

როცა ზამთარი ზამთარს არა ჰგავს,
არ სუსხავს, არც თოვს და არცა ყინავს,
მაშინ გაზაფხულს ძალა არა აქვს,
ოდნავ იფეთქებს და სულსა ღაფავს.

როცა სურვილი სურვილს არა ჰგავს,
ხან მოგასვენებს და სულ კი არ გწვავს,
მაშინ სურვილი ოცნებასა ჰგავს:
მას რეალობა აახდენს, შთანთქავს?

დღეს თუ გოლგოთა გადავიარეთ,
ნუ შეგვაშინებს ბედის სიმკაცრე.
ეკლიან გზებით გამოვიარეთ,
მწამს, ქართველობა გახსნის ცის
კარებს.

ქუჩაში

მოდოდა გოგო ხორბლისფერი,
თვალი ჰქონდა ლურჯი ცისა ფერი,
თმა ღელავდა ლილა-ჩალისფერი.
ჩამიარა... ვითომც, არაფერი.

ულიმოდა ირგვლივ ყველაფერი,
უყურებდა ზეცა — რუხი ფერი,
ქუჩა იყო ზამთრის, ნაცრისფერი,
მოდოდა გოგო ხორბლისფერი.

სოფლის ჩანახატები

შორს სიცივისგან მთები გალურჯდნენ,
მათზე უფროსნი შექალარავდნენ.

ეს დალოცვილი, მარადმწვანეა
სოფლის ბალახი — ჯანით სავსეა!

ჩაი ყვავილობს, ზამთრისპირია,
მზე ისე ათბობს... გადაირია!

მსუყე ჰაერი ავსებს ქვეყანას,
თავ მოძრობია ჩალისფერ ყანას

და ზვინებია ეზო-ყურეში,
ჩიტი აღარ მღერს იმ ძველ ბუდეში.

ჩამოლამდება და ცის კამარა
დარჩება, მხოლოდ, ვარსკვლავთ ამარა.

აგიზგიზდება ცეცხლი ბუხარში,
დაისადგურებს სიჩუმე კარში.

ზაფხული ზღვაზე

აისი,
დაისი.

მარტი,
აპრილი,
მაისი.

ნისლები,
წვიმები,
წინწკლები,
ფიქრები.

ფანჯრები,
ტალღები,
ქაფები,
ნავები,
ზათქები.

სოფელი

ნამი, ცვარი...
ჰანგი, ჩანგი.

ველი, ცელი.
ცეცხლი, ღვენთი.

ქორი, ქობი.
შოთი, დოქი.
ფოცხი, თოხი.
მოლი, თოვლი.

ზედაშე,
ქვევრსავსე.

წვიმა

ქუხს.

ელვა,
ჭეჭა.

გრეხვა,
ხვეენა.

ფეთქვა,
ლეღვა.

სეტყვა,
ხეთქვა.

ფერთხვა,
ცვეენა.

კვენსა,
ხვენშა.

შავ ღღეჯს

მე მინდა თქეში მცემდეს სახეში,
 მსურს მზის სხივებმაც მომიალერსოს.
 შემდეგ? – საფლავის სიმყუდროვეში
 ქვეყნის ვარამი ცრემლად დადნესო!

ზამთარი

ზამთრის მტვერი თეთრ ფიფქებად
 ადევს ხეებს,
 ზამთრის ცრემლი ლოლუებად
 ჩასდევს კლდეებს,
 ზამთრის სუსხი უმონყალოდ უტევს
 ტყეებს,
 ზამთრის ბოღმა უხალისოდ უშვებს
 დღეებს.

იალაღებუა

მთა.

ცვარი,
ცხვარი.

ნისლები,
ფიქრები.

სალამური,
საამური.

ომის დანყება

ცა, მთა, ზღვა.
დენთი, ცეცხლი, ცრემლი.

ქალი, კაცი, ბავშვი.
წყალი, ნავი, მკლავი.

ხითხითი, სიცილი, კისკისი.
ყვირილი, წივილი, კივილი.
სირბილი, ტკივილი, სიკვდილი.

აფხაზეთი, სანატრეთი,
სალაღეთი, სავანეთი.
აფხაზეთი, სატანეთი,
სატანჯვეთი, სამარეთი.

ჭინკების ღამე

შიში,
ფიქრი.

ღამე,
მთვარე.

ხმელეთი,
ბნელეთი.

უკუნეთი,
ჯურღმულეთი.

ქინქლები,
ჩრდილები,
ჭინკები.

მოსალამოვდა

მოსალამოვდა.
ცა ლურჯად აენტო
და შავად ჩაქრა.
ჩამობნელდა და
ცად მთვარე აინთო, —
უკუნი გაქრა.

მოსალამოვდა.
ფარნები აინთო,
ბინდი გაშავდა.
ჩამობნელდა და
ლანდები დაიძრა,
თვალი დაიბნა.

ქალი მთაზე

დაბლიდან არ ჩანდა ბილიკი მთაზე.
ტოტებთა ფარდაგი ეფინა მკლავზე.

ისე მოდიოდა მაღლიდან ქალი,
ვით ნისლის ბადეში მცურავი ალი.

სიცოცხლე წელიწადია

დროს დრო მისდევდა თვრამეტ
წელიწადს,
არ ვტირი წარსულს და არც
მომავალს.

ვიცი, ოცნება არ ამიხდება,
და მეოცნებე ბავშვი რომა ვარ.

დროთა ჭიდილში გავა ზაფხული,
მომიკაკუნებს კარს შემოდგომა
და სუსხიანი ზამთრის დასასრულს
მე მომინდება მკვდრეთით აღდგომა.

თბილისის ძველ უბანში

აბანოთუბანი — გუმბათოვანი,
მთად — ციხე-გოჯი, ძალგულოვანი.

გვერდს ამოდგომია სვანური კოშკი,
კლდეს რომ გაჰყოლია, ვითარცა ყორჩი.

ეკლესიებია ღვთის სულოვანნი,
სანთელ-საკმეველით სურნელოვანნი.

ლოცულობს ერი თვითგადარჩენაზე,
სული კვლავ არ დრკება ბედის ლადარზე.

ხატთა მზერა წყაროა შთაგონების,
ზეიმია გარდასულთ აჩრდილების:

არღნის ხმაზე მღერის ყარაჩოღელი,
შალახოს კი ცეკვავს კინტო ვერელი.

მზის ჩასვლა

ნაპირს დაგორავდა ქვა,
მკლავებს მილოკავდა ზღვა,
ტალღებს მიჰყვებოდა თმა,
თავზედ მეველებოდა ცა.

ნათელს ათავებდა დღე,
ფოთლებს აძინებდა ხე,
სხივებს იკეცავდა მზე,
სიზმრებს მიგზავნიდა მე.

ქარი

თმებგანწილი დარბოდა ქარი,
სიმდანივეტილი ქნართ.
ჩემს აივანზე იყურა წამით
და გაიპარა კრძალვით.

სადღაც შორიდან შემეხმინა
ხმაჩახრენილი, მკვიანა.
არ დაცხრა ავი, გამომიარა,
კვლავ თავი იგიჟიანა.

ლოცვა

ღმერთო გვაშორე ახალ ომს და შიშს,
ღმერთო, გვაცილე გვემასა და სისხლს.

ღმერთო, დაგვიცავ შეცდომებისგან,
ღმერთო, დაგვიხსენ შვილთა წყევლისგან.

ღმერთო, გვასმინე ხმა ჭემმარიტი,
ღმერთო, გვანახე გზა ერისა ხსნის.

ღმერთო, გვაცხოვრე ხვალის იმედით,
ღმერთო, გვაცოცხლე თავისუფლებით.

ღმერთო, მოგვეცი ერთიანობა,
ღმერთო, მოგვიხსენ დაძაბუნება.

ღმერთო, ნურასდროს ნუ მიგვატოვებ,
ღმერთო, ურწმენოდ ნურც როს
დაგვტოვებ.

ღმერთო, გვიმრავლე მილიონები,
მილიონები ქართველი ერის.

ღმერთო

ღმერთო,
მაპატიე, მაპატიე, — სიყვარული მაპატიე!

ღმერთო,
მაპატიე, მაპატიე,
შეშლილობა მაპატიე!

ღმერთო,
შემიცოდე, შემიცოდე, —
დატანჯული შემინანე!

ღმერთო,
განმარიდე, განმარიდე, —
ფიქრებისგან განმარიდე!

ღმერთო,
განმარიდე, განმარიდე, —
სიშმაგისგან განმარიდე!

ღმერთო,
დამიცავი, დამიცავი, —
ღელვათაგან დამიცავი!

ღმერთო,
დამიცავი, დამიცავი, —
ვნებათაგან დამიცავი!

ღმერთო,
მაპატიე, მაპატიე —
სიყვარული მაპატიე!

ღმერთო,
მაპატიე შეშლილობა,
სიგიჟე მომიტევე,
ღმერთო!..

ვარსკვლავთა ქორნილი

ქორნილი ჰქონდათ ვარსკვლავებს,
ჩამომსხდარიყვნენ ზეცაზე.
თამადად მთვარე დაესვათ,
მაცრიონს მღერდნენ თვის ხმაზე.

ზოგი დათვრა მნათობთ ცქერით,
მოსწყდა ადგილს, ჩამოვარდა.
მკვესი ნახნაგების მზერით
გული ზევით ამოვარდა.

მზე - პატარძალი
გამთენიისას მოზრწყინდა.
თვალისმომჭრელი კაშკაშით
ვარსკვლავები გააფითრა.

გურიანი

მამლებმა შეიკვივლეს გათენება,
ტურებმა შეიცხადეს დაღამება.

ალქაჯებმა მიატოვეს ქოხმანნი,
სათითაოდ შეაშინეს ოჯახნი.

ბინდში გაიბნენ მხეცთა შუქ-ჩრდილები,
ზე აღდგნენ ღამეული აჩრდილები.

ფანტაზია

ჩავიძირები ალვის ხის ტოტებში,
გამოვებხვევი მაისის ფოთლებში.

დავახამხამებ ფოთოლთ, ვით
ნამნამებს,
ტოტებთა მკლავებზე მივლულავ
თვალებს.

გაფრენას დააპირებს ქარის დროს ხე,
გაყოლას მოვინდომებ უმაღვე მე.

***

ეს რას დამცინის ამინდი?
სულ შემიცვალა გეგმები.
ნეტა, სული რომ მოითქვას
თუ შეჩერდება წვეთები?

რამდენი წვიმის მომსწრეა
ეს მინდვრები და ტყეები,
მზუთავი თავსხმის მოწმეა
ვინროყელეა ხეები.

2008 წლის ცხელი ზაფხული

თავზე გადაგვიფრინა თვითმფრინავმა,
ყურები დაგვიხშო ზეცად გრიალმა.

სული ბოლომდე შეიძრა ტკივილით,
ზეცა შეძრწუნდა ანგელოზთ კივილით.

რუსმა გადათელა ძმობა და ჯვარი,
სისხლად გვანთხევია ბოლმა და ჯავრი.

ბუნების ბუნება

ნაპირი შეკრებს უთვლელად ტალღებს,
დიდება იხვევს მახრჩობელ ჯაჭვებს.

თოვლი ვერ ფარავს დარწმუნ ტალღებს,
სიცოცხლის ნებას ბუნება ბადებს.

ცა გადამალავს რიჟრაჟთ ვარსკვლავებს,
კლავს ბედისწერა ერის თავკაცებს.

მდორე მდინარე, მჩქეფი ჩანჩქერი,
მოკლე სიცოცხლე, ზე სულიერი.

სიცოცხლეს, გაზომილს სულ რაღაც
ნამებით,
მისტირის ოცნება სულგანანამები!..

ქალგატონ ნანა ნემსაძეს

სიმპატიური
ქართველი ქალი შვილთაშვილებით,
სიყმანვილური
მგზნებარებით, სიახლის მკვიდრებით.

დიდსულოვნება
სხივად ეწნება ცხოვრების ბილიკს.
დიდბუნოვნება
ნათლად ედგმება სიცოცხლის
გვირგვინს.

ნიჭიერება
გამტკიცებული გონით და ცოდნით,
ღვთისნიერება
ამაღლებულ რწმენით და ლოცვით.

ცხონებულია,
ვინც გიმღერათ თქვენ იავნანა,
მონებულია,
ვინაც იხილა ია და ნანა.

ომის ცეცხლი

დაინვა სხივი სანთლების აღზე,
დაინვა გზანი მისვლის სიონზე,
დაინვა სული ბოროტებაზე,
გადარჩა ჯვარი კავკასიონზე.

დაინვა მითი დრაკონთ მტრობაზე,
დაინვა ნიშა ხალხთა ძმობაზე,
დაინვა ძალა შველა-ხმობაზე,
გადარჩა ჯვარი კავკასიონზე.

დაინვა მიწა ქართულ მიწაზე,
დაინვა ქმნილნი ღვთისა რისხვაზე,
დაინვა არე სამოთხის კარზე,
გადარჩა ჯვარი კავკასიონზე.

დაინვა გული აგრესიაზე,
დაინვა კერა ცეცხლის სიოზე,
დაინვა ბედი ირონიაზე,
გადარჩა ჯვარი კავკასიონზე.

მე გუნება ვარ

ჩავიბნევე თმებში ციმციმა ვარსკვლავებს,
 დავიდგამ გვირგვინად ოქროსფერ მთვარეს,
 მანდილად მოვისხამ ქათქათა ჩანჩქერს,
 კაბად მოვიჯურთავ ღრუბელთა თეთრ
 აფრებს,
 მკვესარე ელვით მოვჭედავ თალხ ნალებს,
 სამკაულებად ავისხამ ლაჟვარდ ტბებს.

ნისლიანი ამინდი

დღემ ღრმად ჩამხედა თვალებში,
 აღარ ჩანს ხენნი ძაძებში,
 ჩამოჯდა ნისლი ნავებში,
 გული გაეზა ბადეში.

სხივი გაიბნა ფანტელში,
 სული დადუმდა ღამეში,
 ცეცხლი ჩაინვა შუა ცეცხლში,
 ხე დაინაცრა ნათელში.

სატეხის იღუმალეა

რაზე საუბრობენ ნეტა, ხატები?
რაზე ფიქრდებიან ნეტა, ხატები?
რაზე ბრაზდებიან ნეტა, ხატები?
რაზე გვინყრებიან ნეტა, ხატები?

რაზე გვიღიმიან ნეტა, ხატები?
რაზე გვანიშნებენ ნეტა, ხატები?
რაზე გვფარველობენ ნეტა, ხატები?
რალას შეგვისმენენ ნეტა, ხატები?

ტირიფი

თმები გაუშლია ტირიფს,
ვერაგინ ასწავლის ტირიფს.
ცრემლის ტბა დაუდგამს ტირიფს,
ალბათ, ღამღამობით ტირის.

სევდა მორევია ტირიფს,
ვერ ძლევს გულამოსკვნილ ქვითინს,
თავი დაუხრია ტირიფს,
მარტო უმკლავდება ტკივილს.

ოსმალოზე გამარჯვების ნაღიმი

გაიმართა ბრძოლა ნახვეტრებზე,
 აღარ იყო მინა თავის ფერზე,
 ტრიალებდა ცოდვა ბრძოლის ველზე,
 ძრწოდნენ მთები წამომდგარნი ფეხზე.

ბევრს თვალები დაუბნელდა მზეზე,
 ეხვეოდა გველი ვაჟკაცთ ყელზე,
 ჯამბაზობდნენ ქაჯნი ომის ცეცხლზე,
 ლოცულობდა ქართლი თავის ხვედრზე.

გადიხარა ხე შრიალით გვერდზე,
 გადიქროლა გამარჯვებამ ტყეზე,
 ზარ-ზეიმი გაიმართა მთებქვეშ
 და ლეგენდა დარჩა ნაბლის ხეზე.

ყოველთვის რაღაც

რაღაცა გვაერთებს
 და რაღაც გვთიშავს.
 რაღაცა გვაშფოთებს,
 რაღაც გვამშვიდებს.

რაღაცა გვაგიჟებს,
 რაღაც გვანყნარებს.
 რაღაცა გვაომებს,
 რაღაც გვაკავებს.

რაღაცა გვაფხიზლებს,
 რაღაც გვამონებს.
 რაღაცა გვატირებს,
 რაღაც გვაცინებს.

რაღაცა გვახარებს,
 რაღაც გვთრგუნავს,
 რაღაცა გვაოცებს,
 რაღაც გვხიბლავს!

მანანალა

მანანალავ, ხარ ძონძთა ამარა,
გადაგფარვია წყვედიადი საბნად,
ფილოსოფია არ უნდა ამას –
თანაგრძნობას და ზიზღს ინვევ თავად.

იდუმალა შენი ცხოვრება,
სულის ტკივილი და ნეტარება,
ვნებათ ამბოხი, თავშეკავება,
ავადმყოფობა და შემართება.

ახ, მანანალავ, შე მაჩანჩალავ! —
არა გაქვს დაღლა აღმა თუ დაღმა,
ძნელად ახერხებ შავ ძალთა მალვას,
ჩაგსაფრებია სვავთა ამაღლა.

ჭიამაია

ო, ჭიამაია ნუ გამიფრინდები,
თორემ განვიმდებ... სად გაირინდები?
რომ ველარ გიპოვნო? დამახრჩობს
ცრემლები,
ძლიერ მიყვარხარ და დობას
გევედრები.

მორუბულობა

ნისლები წასულან ფიქრებში,
წვიმის დამსხვრეულა წვეთები,
ყვავ-ყორნებს დაუკეცავთ ფრთები,
სიზმრებში ჩაძირულან მთები.

ქუხან ამღვრელი ხევები,
ნაპირს აწყდებიან შხეფები,
წყალში იხრჩობიან გველები,
სადღაც დამალულან პეპლები.

პვილიპვილი

სიყვარულთ შორის აღმატებული,
ნეტარ გრძნობებით განზავებული,
ღვთით დალოცვილი, გაბრწყინებული,
ახლობელთ მიერ განდიდებული.

ჩუმად თოვს, სიზმრით გარინდებული
უმანკო ფიფქი, გალიმებული...
ძინავს უჩუმრად, გალადებული,
შარავანდელით განათებული.

ქვეყნიერება განახლებული,
ყოველი ცუდი დავიწყებული,
მტერ თუ მოყვარე აღზევებული,
შენთვის მარადუამს თავდადებული.

მომავალისა ხარ შენ გაზაფხული,
ღრუბელთა შორის მიმოხატული,
ფეხთქვეშ ვარსკვლავნი მიმოფანტული,
ანგელოზები მიმოქარგულნი.

ქველი „ქუხნა“

დროა წარსული რომ ნაშალოო;
ძველი „ქუხნა“ უნდა დაშალოო.
შეკითხვის ხელი არ გაშალოო,
არაფერია აქ სადაოო.

წავა და კვლავაც გაითბობს კედლებს,
გაასხივოსნებს კერიის ფერებს.
სიზმრად თუ ნახავს გარდასულ
დღეებს,
ზღაპრად უამბობს გამურულ
ძელებს.

ათუხთუხდება ჩახანა ჯაჭვზე,
შეიბოლება „ვიჩინა“ კავზე,
დაინურება ყველი თბილ ქვაზე,
კვამლი გაუხვევს აღმავალ გზაზე.

უგოლოგომის ნიავი

გული გაუცივდა ნიავს,
ალარ მიაღერებს თბილად,
თავ-პირს მომვარდება ხშირად,
მერე კი — მიშორებს ცივად.

ცა არ მიაჩნია ბინად,
ხევი იბურება ნისლად,
ცრემლი ცას ჩამოსდის წვიმად,
ნიავი კვლავ დგება ყირად.

გული გაუცივდა ნიავს,
მაინც მეფერება დინჯად,
ჰაერს გადამისმევს მშვიდად,
უძრავს გადამარწევს ფიქრად.

ოდა

ერთი ფესვით ხე არ ცოცხლობს,
 არ სწორდება ბედი მრუდე,
 უალერსებს ცეცხლი ბუხარს,
 დაუბრუნდა კაცი ფუძეს.

ნასახლარზე დგას ქახრაკი,
 დარაჯობა აბარია,
 აღარ არის ის სახლ-კარი,
 მეზობლებს რომ აბარიათ.

დარჩა მარტო კარ-მიდამო
 და სახელი მეპატრონის.
 აყვავდება აქ ოჯახი?
 აშენდება სახლი ოდის?

გველის პერანგი

გველი იცვლის პერანგს,
 მაინც რჩება გველად.

თუმცა დარაჯობს სახლ-კარს,
 არც დაინდობს ოჯახს.

არ მოკლათო, ფარავს
 სახლს, ეზოს და მარანს.

არა მჯერა მისი
 სიკეთის და ფიცის.

მას ის უნდა—სხვისი
 სახლი გახდეს მისი.

ტანზე იცვლის პერანგს,
 გველი რჩება გველად.

ტყე სომ მაინც ტყეა

მისტიური ოცნება,
იდუმალი გოდება,
სილამაზის მონება,
ნეტარების ბოძება.

მობინადრე ავსულთა,
მასპინძელი აუგთა,
მიმბაძველი ხმაურთა,
მონმე აურ-ზაურთა.

მოთარეშე ქაჯების,
მოხტუნავე ჭინკების,
მიმომფრენი ალების,
უჩინარი ხილვების.

ცა

ელავს და ღელავს ცა,
კვესავს და ჭექავს ცა,
ცეკვავს და ცეცხლავს ცა,
ნებავს და სეტყვავს ცა,
ცელავს და ჩეხავს ცა,
ბედავს და ზღველავს ცა,
ხედავს და ზვერავს ცა,
ღებავს და ფერავს ცა.

მწიგნობარი

გასხივოსნებული, მშვიდი სახით
იღიმება მთავარანგელოზი.
გაბრწყინებული, ხელებში ჯვარით,
ილოცება ფუძის ანგელოზი.

ქვეყანაზე ფიქრებით და დარდით
იღრუბლება ცა — ნათლისმშობელი.
სევდიანი, სიყვარულის შარმით
იცრემლება დედა — ღვთისმშობელი.

ქველი ალბომი

შემორჩენილა
ძველი ალბომი, —
უცნობ სახეთა
ამოსაცნობი.

სახელი, გვარი —
დაუდგენელი.
გარდასულ ხალხთა
მაუნყებელი.

გარდაცვლილების
ძველი ალბომი,
ცოცხლად რჩენილთა
სულის ამბოხი.

თვითგაკვლელი და მოკვდავი

სიყვარულით ქმნიდა შემოქმედი
ამ სამყაროს: — ცას და დედამიწას.
სიხარულით ძერნდა მამა ღმერთი
თვის ხატებას – ადამიანისას.

ნებით უარი ქვეყნად ყოფაზე,
საკუთარ თავზე და ამ ზეცაზე,
და ღვთის შექმნილის მზერა-ცქერაზე,
მიფურთხებაა ღმერთის ნებაზე.

ადამიანთა მკვდარ ჭურჭელში
ხეთა ფესვები ნელა აღწევენ
და იმქვეყნიურ მიწისქვეშეთში
სულნი ნემტებში ვერ შეაღწევენ.

ცრემლს გადავავლებ განვლილ
ცხოვრებას,
დავრჩები სევდად და მოგონებად,
გულისტკივილი, ამაოება
ალარ მექნება საშიშროებად.

ბელურა

ქარია და სიცივე,
აბურძგნულა ბელურა,
რალაცას შემჭიკჭიკებს
პანანინა, ველურა.

გაფრინდება ჩემგან და
ველარ ვნახავ ეულად,
გასხვისდება, ნავა და
დამივინყებს ჩვეულად.

სახელი აქვს ზოგადი,
კერძო – არაფერია.
ტანი არ აქვს წონადი
მოჟღურტულე ფერიას.

გაუთხოვარი

შენ სილამაზემ დაგლუპა შენმა,
 შენ სიჭკვიანემ გაგყიდა შენმა,
 შენ სისპეტაკემ გაგსვარა შენმა,
 შენ სიდიადემ დაგწია შენმა.

ანდამატივით მიმზიდველობა
 სულ თან დაგყვება, ვით შეჩვენება,
 კვლავ აქვეითებს სხვის მხედველობას
 შენი უმანკო თვალთმეტყველება.

ისე

თოვლი ისე დაძველდა,
 რომ გაუჩნდა მატლები.
 ქარი ისე აღელდა,
 დაიწყევლა თავბედი.

წვიმა ისე მომბეზრდა,
 მესიზმრება დარები.
 ცეცხლი ისე გაცეცხლდა,
 გადაბუგა სახლები.

ყინვა ისე გამკაცრდა,
 დაამსხვრია ხეები.
 წყალი ისე აქაფდა,
 აამღერა ხეები.

მწვანე ბალახი

არის და არის ეს ბალახი,
თითქოს და სულ იყო და იყო,
შთამომავლობით გარდმოსული
წინაპართა მემკვიდრე იყო.

მარად არის მწვანე, ხასხასა...
კაცთ თაობები იცვლებიან,
ის კი არის ლორთქო, წარწარა,
არც არასოდეს გაქრებიან.

გურიის ნიაპი

რა თბილია და რა რბილი
ჩემი ქვენობის ჰაერი,
რა ნაზია და ფაფუკი
სოფლის ნიაგის ბაგენი.

დედა თუ მომფერებია
ასეთი ხვევნა-აღერსით,
ტოტებს ქვეშ ჩამძინებია
ამდენი კოცნა-აღერსით.

მწვანე

მწვანე ფერი —
 ტყეთა ფერი,
 მდელით ფერი,
 ხეთა ფერი,
 ღეროთ ფერი,
 მინდორთ ფერი,
 გვიმრთა ფერი,
 კვირტთა ფერი,
 სოჭთა ფერი,
 ყლორტთა ფერი,
 ფოთოლთ ფერი,
 ბუჩქთა ფერი,
 ზურმუხტთ ფერი,
 ბალახთ ფერი,
 ხავსთა ფერი,
 ნაძვთა ფერი,
 ვაზთა ფერი,
 ყვავილებთა
 თანაფერი,
 საღვთო ფერი,
 ფერთა ფერი.

დაუსრულეხელი წვიმაგი

ეს რას დამცინის ამინდი?
 სულ ამინენა გეგმები.
 ნეტა, სულის მოსათქმელად
 თუ შეჩერდება წვეთები?

რამდენი თქემის მომსწრეა
 დღის ნათელი და ბინდები.
 მხუთავი თავსხმის მონმეა
 წვეთების ფერთა სხივები.

ზეცა ცრემლებად იღვრება,
 არ ეზარება გოდება,
 ცა მოთქმით არ დაიღვრება,
 სევდაზე-ნაღვლის მორევა.

სიკეთე

დასჯილია გველი – არც ხელი აქვს,
 არც ფეხი,
 წამალია შხამი – ხან მშველელი...
 ხან მკვლელი.

დალოცვილი ფუტკარი ნაკურთხია
 ღმერთის,
 ჯანმრთელობის გარანტი და სიცოცხლის
 მცველი.
 ასს სიკეთე დაფარავს
 ერთი ბოროტება,
 სრულ სიკეთეს არ ახლავს
 მცირე ბოროტებაც.

მზის ამოსვლა

ძლიერ მიყვარხარ შენ, მზის ამოსვლავ,
 ფრინველთა ხმებით, მკრთალი აისით,
 სხივების ფენვით ზეცად აღმოსვლავ
 და განშორებავ დღესთან დაისით.

ატორტმანდა განთიადი ცაზე,
 კვლავ ჩამიდგა სითბოება სულში,
 ფერთაბრუნებულ დედამინაზე
 ჩამეხუტა მზის სხივები გულში.

ლობის სარეზი

ლობის თავწვეტა სარეზი,
დაკლაკნილები, ხლართები.
ხელჩაკიდული ჯაჭვები,
შემოულობავთ საზღვრები —

წარსულის კოლორიტები,
ანწყოსი ჩანამატები,
მომავლის, ალბათ, გამძლები,
ბუნების ჩანახატები.

ეს დაჩხაპნილი სარეზი,
გადალუნული ბრჭყალებით,
ეზოს გარშემო ჩამდგარან,
გადუხვევიათ მკლავები.

სხვადასხვა მხარეს გარბიან
მათი ცქერა და თვალები.
მოუღერიათ თავები,
გულში მერჭობა გავლებით.

რა ვქნა რომ ჯავრად მიდია,
მათი ბედი და ავბედი.
ისწრაფვენ ცისკენ, მიდიან,
მობეზრებიათ თავბედი.

ოდიღბან

ოდიტგან ასე ყოფილა,
გარშემო მტრები გვყოლია,
დიდი ნაჭერი მიწისა
სუყველამ გაიყოლია.

ოდიტგან ასე ყოფილა,
სხვისი არასდროს გვდომია,
იქით გვართმევდნენ ყოველთვის
თუ ხელი შემონვდომიათ.

ოდიტგან ასე ყოფილა,
ძე – შვილნი ჩაგვიხოცია,
ფიალა სისხლით გავსილა,
მტერს პირი გაუხოცია.

ციცინათელა

ლამის ციცინათელა,
ბნელის ციმციმ ნათება,
ერთი ციცქნა ნათება,
ქრება ცისკრის ნათებას.

უკუნეთის ნათება,
მოფრენილი ხარება,
ანგელოზთა ზმანება,
მოლიცლიცე თავნება.

ნეტა რად გვიყვარს სამშობლო?

ნეტა რად გვიყვარს სამშობლო?
ეს ჩვენი ადგილ-მამული?
სიცოცხლეს ვწირავთ უგონოდ,
გული გვიხდება კაჟური.

სხვაგანაც არის ბუნება,
წყალი და ცელქი ჩანჩქერი,
სხვაგანაც ღამე ხუნდება,
ყველას აქვს ზეცა მფარველი.

წინაპართ გენტა გავლენა,
იმათი სულთა ძალები,
ნეშტთა მინაში აღრევა
და გაუხრწნელი ძვალები.

ნეტა რად გვიყვარს სამშობლო?
მის ხატებს ვეთაყვანებით?
შვილსაც შევწირავთ ზვარაკად,
მისთვის მხეცს მივემსგავსებით.

სარჩევი

საქართველო	3
გამოვეწყობი	4
გენური ინჟინერია	5
უპატრონო	6
რუ	7
წყარო	8
ბილიკი	9
ზომიერება	10
აპრილის წვიმები	11
სამშობლო	12
მცენარეებთან	13
ზარები	14
ქარი ქრის	15
შავთეთრი	16
მეუღლეს	17
შემოდგომის ეტიუდი	18
ქართული მინა	19
ღრუბელი	20
მუსიკა	21
ზმანება	22
ბერბიჭა	23
უკანასკნელი ამოსუნთქვა	24
აპრილის მტკვარს	25
იის ავადმყოფობა	26

ბაკურიანი	27
ბოტანიკურ ბაღში	28
ამინდის წამოტირება	29
ზღვა	30
თეთრი ლექსი	31
რვეული	32
სიყვარული	33
მეოცე საუკუნე	34
გადაირიე	35
თეთრ თოვლზე	36
გოდება	37
ზღაპრული სამშობლო	38
ნევროზი	39
ქარი	40
დილა	41
პეიზაჟები	42
აფხაზეთი	43
აპრილის ტიტა	44
შეყვარებულები	45
სევდა	46
დილა	47
ორსახოვანი	48
სიჩუმის მუსიკა	49
შვილო	50
გურიის სურნელება	51
ზამთარი სოფელში	52

წვიმა	53
ჟამთასვლა.....	54
გურია	55
წარსულში.....	56
მხატვრის ოცნება.....	57
რწმენა.....	58
ქუჩაში	59
სოფლის ჩანახატები.....	60
ზაფხული ზღვაზე.....	61
სოფელი.....	62
წვიმა.....	63
შავ დღეებს	64
ზამთარი	65
იალაღებზე	66
ომის დანყება.....	67
ჭინკების ღამე	68
მოსაღამოვდა.....	69
ქალი მთაზე	70
სიცოცხლე წელიწადია	71
თბილისის ძველ უბანში.....	72
მზის ჩასვლა	73
ქარი	74
ლოცვა.....	75
ღმერთო	76
ვარსკვლავთა ქორნილი	78
გურიამი	79

ფანტაზია.....	80
* * * (ეს რას დამცინის ამინდი?).....	81
2008 წლის ცხელი ზაფხული ---.....	82
ბუნების ბუნება	83
ქალბატონ ნანა ნემსაძეს.....	84
ომის ცეცხლი	85
მე ბუნება ვარ	86
ნისლიანი ამინდი	87
ხატების იდუმალება.....	88
ტირიფი	89
ოსმალოზე გამარჯვების ნადიმი	90
ყოველთვის რაღაც.....	91
მანანწალა.....	92
ჭიამაია	93
მოდრუბლულობა	94
შვილიშვილი	95
ძველი „ქუხნა“	96
შემოდგომის ნიავი.....	97
ოდა	98
გველის პერანგი.....	99
ტყე ხომ მაინც ტყეა	100
ცა.....	101
მფარველები.....	102
ძველი ალბომი.....	103
თვითმკვლეელი და მოკვდავი	104
ბელურა	105

გაუთხოვარი	106
ისე.....	107
მწვანე ბალახი	108
გურიის ნიაფი.....	109
მწვანე.....	110
დაუსრულებელი წვიმები.....	111
სიკეთე.....	112
მზის ამოსვლა	113
ღობის სარები.....	114
ოდიდგან	115
ციცინათელა	116
ნეტა რად გვიყვარს სამშობლო?	117

წხოვრება ფასდაუდებელი ჰუნებით
მდიდარ ქვეყანაში ღვთის ნყადლობა,
ხოლო არ უვინიხილოდებოდე
ამ მადლოს – უოდვია.

ISBN 978-9941-0-0290-8

